

Kurtları Seven Çocuk

Jane MEADOW

Kurtları Seven Çocuk

Jane MEADOW

Noah, büyük ve yemyeşil bir ormanın kenarındaki küçük bir köyde yaşıyordu. Her gece ay yükseldiğinde kurtların ulumasını duyardı. Şarkıları, uzun ve yalnız bir ıslık gibi ağaçların üzerinde süzülürdü. Köydeki çoğu insan titrer ve pencerelerini kapatırdı. Ama Noah titremezdi. Yatağında doğrulup dinlerdi, yeşil gözleri merakla kocaman açılırdı.

Noah sekiz yaşındaydı; arkasından dikilen dağınık kestane rengi saçları ve burnunun üzerinde çilleri vardı. Kapüşonlu kırmızı örgü bir kazak giyer ve not defteri için küçük bir bez çanta taşırdı. Fark ettiği her şeyi yazardı. 'Kurtlar geceleri ulur,' diye yazdı. 'Neden? Ne söylüyorlar?' Daha fazlasını öğrenmek istiyordu.

Bir sabah Noah, evinin önünden geçen zeytin yeşili üniformalı uzun boylu bir korucu gördü. Geniş kenarlı bir şapkası, boynunda dürbünü ve dostça bir gülümsemesi vardı. 'Merhaba,' dedi. 'Ben Korucu Maya. Ormanla ve oradaki kurtlarla ilgileniyorum.' Noah'ın kalbi yerinden fırladı. 'Kurtlar mı?' dedi. 'Onları geceleri duyuyorum! Bana onları öğretebilir misin?' Maya başını salladı. 'Elbette,' dedi.

Korucu Maya, Noah'ı ormana götürdü. Yumuşak bir patıkada sessizce yürüdüler. 'Kurtlar utangaçtır,' diye fısıldadı. 'İnsanlara zarar vermek istemezler. Huzur içinde yaşamak isterler.' Noah'a devrilmiş bir ağacın altına gizlenmiş bir in gösterdi. 'Burada bir kurt ailesi yaşıyor,' dedi. 'Annenin adı Gümüş. Yavruları var.' Noah göz attı ve gri bir kürk parıltısı gördü.

Gümüş, kalın gümüşü kürklü ve daha açık renk göğüslü iri bir gri kurttu. Bir kulağı çentikliydi ve küçük etiketli bir takip tasmaları takıyordu. Kehribar rengi gözleri Noah'ı sakince izliyordu. 'Sürünün lider dişisi o,' dedi Maya. 'Sürüyü güvende tutar.' Noah not defterine yazdı: 'Gümüş tetikte ve nazik.' İçinde sıcak bir ışık hissetti. Kurt korkutucu değildi. Muhteşemdi.

Gümüş'ün yanında minik bir yavru inden yuvarlanarak çıktı. Yumuşak gri-kahverengi kürkü, kocaman koyu gözleri ve fazla büyük patileri vardı. 'Bu Pip,' diye güldü Maya. 'En küçüğü.' Pip bir yaprağın üstüne atlamaya çalıştı ve yuvarlanıp gitti. Noah kıkırdadı. 'Ne kadar sakar!' Maya, 'Kurt yavruları oynayarak öğrenir. Bütün sürü onları büyötmeye yardım eder,' dedi. Noah yazdı: 'Kurt aileleri işbirliği yapar.'

Maya, sürünün nasıl birlikte çalıştığını anlattı. 'Yetişkinler birlikte avlanır,' dedi. 'Yemeklerini paylaşırlar. Yavruları sırayla gözetirler. Bir kurt yaralandığında diğerleri ona bakar.' Noah, Gümüş'ün Pip'i burnuyla dürttüğünü izledi. Başka bir kurdun ine yemek getirdiğini gördü. 'Birbirlerine bakıyorlar,' dedi Noah. 'Tıpkı bir aile gibi.' Maya başını salladı. 'Aynen öyle.'

Köye döndüğünde Noah büyüklerin konuştuğunu duydu. 'Şu kırık çit bir sorun,' dedi Çiftçi Ben. 'Kurtlar koyun ağılıma girebilir.' Başka bir çiftçi de aynı fikirdeydi. 'Onları kovmalıyız. Ya da daha kötüsünü yapmalıyız.' Noah'ın içi burkuldu. Gümüş ile Pip'i düşündü. 'Ama kurtlar sadece yaşamaya çalışıyor,' dedi sessizce. Kimse duymadı. Not defterini sımsıkı tuttu.

O akşam Noah, duyduklarını Korucu Maya'ya anlattı. 'Çiftçiler endişeli,' dedi. 'Ama kurtlar kötü değil. Nasıl yardım edebiliriz?' Maya gülümsedi. 'Öğrendiklerini paylaşabilirsin,' dedi. 'İnsanlar anlamadıkları şeyden korkar. Defterin bilgilerle dolu. Hadi onlara gösterelim.' Noah başını salladı. Bir fikri vardı.

Ertesi gün Noah, köylülerden kırık çitin yanında buluşmalarını istedi. Elleri titriyordu ama dimdik durdu. 'Kurtları Korucu Maya'dan öğrendim,' dedi. 'Kurtlar utangaçtır. İnsanlardan uzak dururlar. Tek istedikleri yavrularını büyötmek.' Not defterini açıp okudu: 'Kurt aileleri işbirliği yapar. Birbirlerine bakarlar.' Köylüler sessizce dinlediler.

Çiftçi Ben başını kaşdı. 'Ama benim koyunlarım ne olacak?' diye sordu. Korucu Maya öne çıktı. 'Daha sağlam bir çit yapabiliriz,' dedi. 'Kırılmayacak uzun kazıklar ve tel ile. Ve kurtları korkutup uzaklaştıran dalgalanan bayraklar kullanabiliriz. Böylece koyunlar güvende, kurtlar da yabani kalır.' Noah ekledi: 'Ve kurtların geçmesi için yabani bir koridor bırakabiliriz.'

Köylüler birlikte konuştular. 'Kulağa adil geliyor,' dedi Çiftçi Ben. 'Biz koyunlarımızı koruruz, kurtlar da yuvalarını korur.' Diğerleri de aynı fikirdeydi. Bir takım gibi çalışıp çiti onardılar ve dalgalanan bayraklar eklediler. Noah kazık taşımaya yardım etti. Korucu Maya onları nereye yerleştireceklerini gösterdi. Gün batımında yeni çit sapasağlam duruyordu. Herkes gurur duydu.

O gece Noah yatağında yatıp dinledi. Kurtlar yine uludu, ama bu kez ses farklı geldi. Yalnız değildi. Bir ailenin birbiriyle konuşmasıydı. Noah gülümsedi. Gümüş ile Pip'i düşündü, ormanda güvendeydiler. Köyün doğru bir seçim yaptığını biliyordu. Korkunun yerini saygı almıştı.

Haftalar sonra Noah, Korucu Maya ile ormanı ziyaret etti. Gizli bir noktadan kurt sürüsünü izlediler. Pip artık daha büyüktü ama hâlâ sakardı. Bir kelebeğin peşinden koştu ve bir çalının içine yuvarlandı. Gümüş nazik kehribar gözleriyle izledi. Noah fısıldadı: 'Mutlular.' Maya başını salladı. 'Çünkü insanlar onları anladı.' Noah köyüyle gurur duydu.

Noah'ın not defteri kurt bilgileri ve çizimlerle doluydu. Okulda arkadaşlarına gösterdi. 'Kurtlar korkutucu değil,' dedi onlara. 'Akıllılar ve ailelerine karşı nazikler.' Arkadaşları sorular sordu. Noah gülümseyerek yanıtladı. Bildiklerini paylaşmayı seviyordu. Hayvanları anlamak dünyayı daha büyük ve daha dostça hissettiriyordu.

Ve böylece, ormanın yanındaki köyde insanlar ve kurtlar yan yana yaşadılar. Kurtlar ormanda kaldı, çiftlikler güvende kaldı. Noah geceleri hâlâ onların ulumasını duyuyordu. Penceresini açar ve dinlerdi. Ulumalar bir teşekkür şarkısı gibiydi. Noah, hayvanları anlamamanın korkuyu saygıya dönüştürdüğünü biliyordu. Ve saygı, herkes için daha iyi bir dünya yaratır.